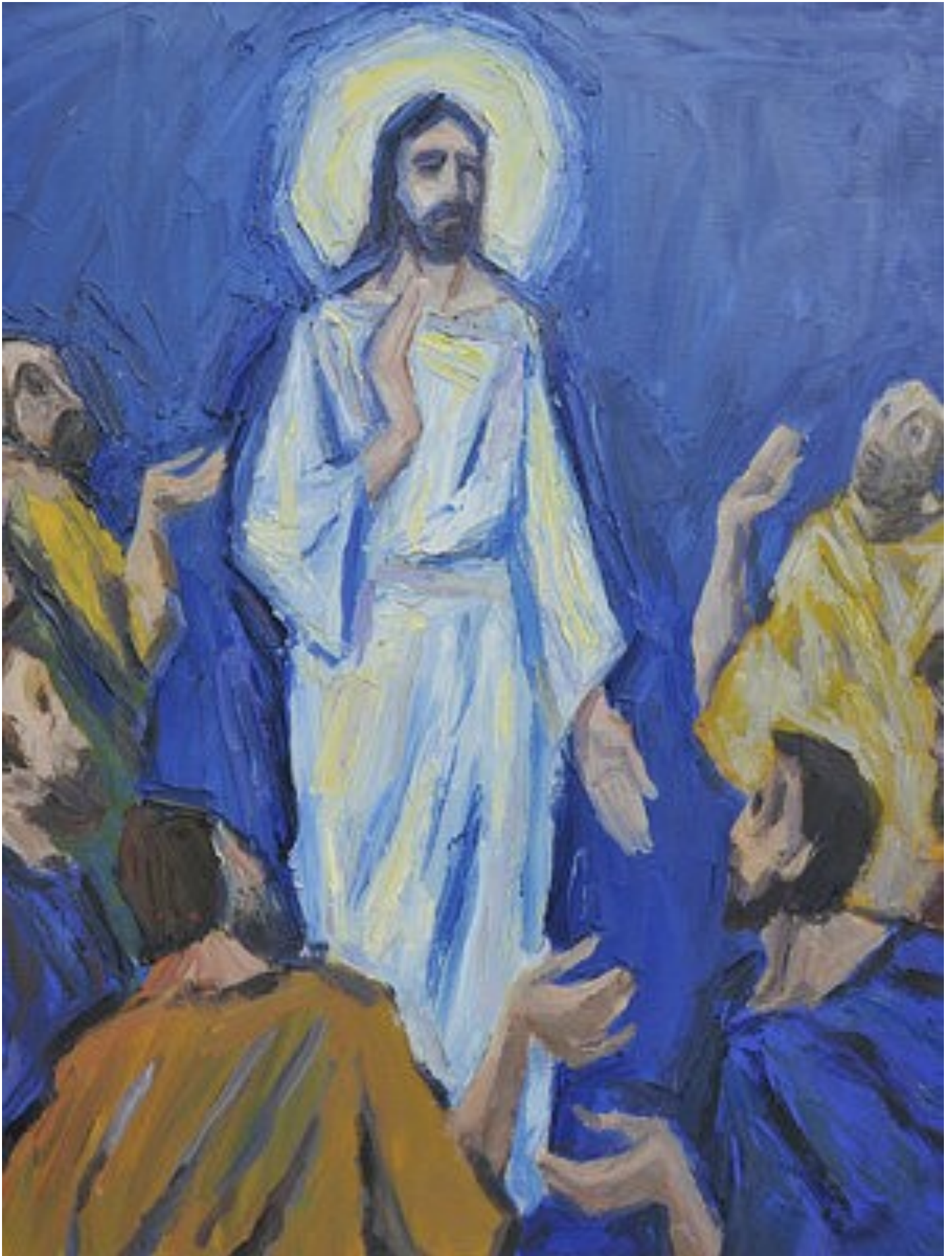

mihael

KAPELANIJA SV. MIHAELA ARKANĐELA MUP - SJEDIŠTE I RAVNATELJSTVO POLICIJE

RUJAN

MEDITACIJA

Troškovnik 3

SLUŽBA RIJEČI

XXI. NEDJELJA KROZ GODINU

ČITANJA

Tko se ne odrekne svega što posjeduje, ne može biti moj učenik. 4

HOMILIJA

Krist i sve u njemu 8

KATEHEZA

Obraćanje – kršćanska revolucija 10

Mali vjeronaučni leksikon 13

UZ BLAGDAN

Rođenje Marijino 14

NAŠI POKOJNI

16

PRIČA

Nasljedovati Krista 18

XXIII. NEDJELJA KROZ GODINU;
Ned 4. Mojsije; Marin; Bonifacije I. papa;
Imagard

Pon. 5. **Majka Terezija iz Kalkute**

Uto. 6. Zaharija prorok, Eleuterij

Sri. 7. **Marko Križevčanin**
Dan kapelanije PU koprivničko-
križevačke
Dan ATJ Lučko

Čet. 8. Rođenje Blažene Djevice Marije
Mala Gospa

Pet. 9. Spomendan hrvatskih mučenika
Dan kapelanije PU ličko-senjske
Objetnica VRO Medački džep

Sub. 10. Pulherija, Emilijan, Sebastijan

Naslovnica: Đuro Seder, *Isus propovijeda*

mihael

29/2022.

Listić Policijske kapelanije sv. Mihaela Arkanđela MUP - sjedište i Ravnateljstvo policije,
Godište XVI. (2022.), broj 29 (537); dvadeset i treća nedjelja kroz godinu, 4. rujna 2022.

Kontakt:

vič. **Željko Rakošec**, policijski kapelan, tel.: 22 712, 85 682; e-mail: zrakosec@mup.hr**Vinko Bakula**, pomoćnik kapelana, tel.: 88 853, 82 805; e-mail: vbakula@mup.hr

Troškovnik

Poput kralja koji se sprema za bitku ili čovjeka koji se sprema izgraditi kuću, moramo izraditi troškovnik nasljedovanja Isusa. U ovonedjeljnom evanđelju Gospodin nas priprema za žrtvu koju ćemo morati prinijeti. Njegove riječi nisu upućene nekolicini odabranih, Dvanaestorici, već "silnom mnoštvu", svakome tko želi biti Njegov učenik.

Zbog toga njegov poziv izgleda oštrijim i beskompromisnijim. Moramo "mrziti" svoje stare živote, odreći se svih zemaljskih stvari na koje se oslanjamo, staviti njega iznad svake osobe i imovine. Poučava nas da sve što imamo, pa i naše obiteljske veze i obveze, može biti izgovor ili prepreka koja nas ometa u potpunom predanju njemu.

Isus nam pred oči stavlja spasonosnu mudrost o kojoj govori današnje prvom čitanje. Opterećeni zemaljskim brigama i tjelesnim potrebama, često ne vidimo ništa više od ovozemaljskih stvari i potreba te ne možmo ili ne pokušavamo spoznati Božju volju i planove. Bog nam stoga u svom milosrđu daje svoga Duha, svoju mudrost s visine, da nam poravna put do njega. Sam Isus je platio cijenu da nas oslobodi posljedica Adamova grijeha, o čemu govori današnji Psalam, i daje *usprije djelo naših ruku* i da se ne moramo vratiti u prah. Poput Onezima iz današnjeg drugog čitanja, i mi smo otkupljeni. Dobili smo novu obitelj i novu baštinu, postali smo djeca Očeva, braća i sestre u Gospodinu.

Slobodni smo ići za njim i služiti mu. Ne robujemo više vezama naših prošlih života. U Kristu su prošli svi naši jučerašnji dani. Živimo u onome što Psalam danas lijepo opisuje kao zoru, spremni da budemo ispunjeni Njegovom dobrotom. Jer On nam je dao mudrost srca i naučio nas ispravno brojati svoje dane.

Prvo čitanje: Mudr 9, 13-18b

Tko će se domisliti što hoće Gospodin?

Čitanje Knjige Mudrosti

Tko od ljudi može spoznati Božju namisao
i tko će se domisliti što hoće Gospodin?
Plašljive su misli smrtnika
i nestalne su naše namisli.
Jer propadljivo tijelo tlači dušu
i ovaj zemljani šator
pritiskuje um bremenit mislima.
Mi jedva nagađamo što je na zemlji
i s mukom spoznajemo i
ono što je u našim rukama:
a što je na nebu, tko će istražiti? Tko bi
doznao tvoju volju
da ti nisi dao mudrosti
i da s visine nisi poslao
Duha svoga svetoga?

Samo tako su se poravnale staze
ljudima na zemlji
i samo su tako naučili ljudi
što je tebi milo
i spasili se tvojom mudrošću.

Riječ Gospodnja

Deveto poglavlje Knjige Mudrosti napisano je u obliku molitve kralja Salomona kojemu se na pseudoepigrafski način tradicionalno pripisuje čitava knjiga. Molitva se može podijeliti na tri dijela. U prvom, Salomon se obraća Bogu kao Stvoritelju i moli ga da mu kao slabom čovjeku dade svoje mudrosti; u drugom, Salomon nastavlja moliti za mudrost da kao od Boga izabrani kralj može pravično vladati svojim narodom; a u trećem, Salomon razmišlja o čovjekovoj nesposobnosti da išta shvati, a kamoli Božju volju, bez Božje mudrosti.

Današnje čitanje donosi upravo ovaj završni dio Salomonove molitve. U njemu se nalazi i rečenica „Propadljivo tijelo tlači dušu i ovaj zemaljski šator pritiskuje um bremenit mislima.“ što je veoma slično mislima grčkog filozofa Platona, te neki u ovom tekstu prepoznaju ideju Platonova dualizma. No, misao autora Knjige Mudrosti koju stavlja u usta kralju Salomonu ipak nije usmjerena na to da izrazi kako se čovjek sastoji od tijela u kojem je zatočena besmrtna duša, nego na to da pokaže kako čovjek ne može ništa spoznati bez Božje mudrosti. Ljudski um nema po sebi snage da spozna Božju volju nego to može samo darom mudrosti koja dolazi od Boga. Time je ljudska mudrost zapravo neodvojivo povezana s Božjom objavom. U objavi Bog čovjeku priopćuje svoju volju, a darom mudrosti omogućuje mu da je shvati. Stoga se ljudski razum, ukoliko se udalji od Boga, bavi samo ispraznim umovanjima.

Služba riječi

Otpjevni psalam: Ps 90, 3-6.12-14.17

Gospodine, ti nam bijaše okrilje od koljena do koljena.

Smrtnike u prah vraćaš
i veliš: „Vratite se, sinovi ljudski!“
Jer je tisuću godina u očima tvojim
k'o jučerašnji dan koji je minuo
i kao straža noćna.

*****

Razgoniš ih k'o jutarnji san,
kao trava su što se zeleni:
jutrom cvate i sva se zeleni,
a uvečer već se suši i vene.

*****

Nauči nas dane naše brojiti
da steknemo mudro srce.
Vrati se k nama, Gospodine! Ta dokle ćeš?
Milostiv budi slugama svojim!

*****

Jutrom nas nasiti smilovanjem svojim
da kličemo i da se veselimo u sve dane!
Dobrota Gospodina, Boga našega,
nek bude nad nama!
Daj da nam uspije djelo naših ruku,
djelo ruku naših nek uspije!

*****

Psalam 90 jedini je psalam u cijelom Psaltiru koji se tradicionalno pripisuje Mojsiju. Kao i u prvom čitanju iz Knjige Mudrost radi se o pseudoepigrafskom postupku, no pripisivanje Mojsiju već govori o važnosti koja se pridaje ovom psalmu.

Napisan je u obliku molitve čiji središnji zaziv glasi „Nauči nas dane naše brojiti da steknemo mudro srce“. Time se izriče visoka razina svijesti o prolaznosti ljudskoga zemaljskog života u suprotnosti prema Božjoj vječnosti. No ta spoznaja izraz je mudrosti koja čovjeka povezuje s Bogom, a to znači i sa samom vječnom egzistencijom.

Znakovito je nadalje daje ova molitva, premda pripisana jednoj osobi - Mojsiju, gramatički izražena u prvom licu množine, što znači da je ovaj psalam zapravo molitva čitave zajednice. Ili, ako ostanemo u okvirima tradicije, Mojsije moli u ime čitavog naroda i pouka koju traži od Boga potrebna je svima.

Drugo čitanje: Flm 9b-10.12-17

Primi ga, ne kao roba, nego kao ljubljenoga brata.

Čitanje Poslanice sv. Pavla apostola Filemonu

Predragi:
Ja, Pavao, starac, a sada i sužanj
Krista Isusa,
molim te za svoje dijete
koje rodih u okovima,
za Onezima.
Šaljem ti ga
- njega, srce svoje.
Htjedoh ga zadržati kod sebe
da mi mjesto tebe posluži u okovima
evanđelja.
Ali ne htjedoh preko tvoje volje
da ne bi tvoja dobrotu bila od nevolje,
nego od dobre volje.

Možda baš zato bi za čas odijeljen
da ga dobiješ zauvijek
- ne kao roba,
nego više od roba,
kao brata ljubljenoga,
osobito meni, a koliko više tebi,
i po tijelu i po Gospodinu.
Smatraš li me dakle drugom,
primi ga kao mene.

Riječ Gospodnja

Poslanicu Filemenu apostol Pavao piše kao molbu da ljubazno primi natrag svoga roba Onezima koji bijaše pobjegao od svoga gospodara i došao k njemu. Ne znamo razloge Onezimova bijega, ali je iz Poslanice jasno da je kod Pavla našao dobro utočište. Pavao ga je čak jedno vrijeme htio zadržati kod sebe, ali to ipak nije htio učiniti preko volje njegova gospodara. Takav postupak izaziva pomisao kako Pavao nema ništa protiv ropskog sustava koji je vladao u to doba. No, to je površan i pogrešan zaključak. Radi se samo o tome da je Pavlova borba protiv ropstva različita. On ne podiže nikakve revolucije koja bi samo dovela do preokreta vladajućih strana, tako da bi robovi i gospodari zamijenili mjesta, dok bi njihovi odnosi na razini gospodar - rob praktički ostali isti. Pavao potiče puno zahtjevniji preokret, koji treba da se ostvari u srcima ljudi. On od Filemena ne traži samo to da Onezima ne kazni onako kao su se kažnjavali odbjegli robovi, nego da ga primi kao ljubljenog brata. Na taj se način očituje kako evanđelje prodirući u srca ljudi mijenja društveni sustav najprije iznutra, a to znači da nikakve nepovoljne okolnosti ne mogu uništiti snagu evanđelja koja se živi u temeljnim ljudskim odnosima.

Evandjelje: Lk 14, 25-33

Tko se ne odrekne svega što posjeduje, ne može biti moj učenik.

Čitanje svetog Evandjelja po Luki

Uono vrijeme:
 S Isusom je putovalo silno mnoštvo. On se okrene i reče im:

- Dođe li tko k meni, a ne mrzi svog oca i majku, ženu i djecu, braću i sestre, pa i sam svoj život, ne može biti moj učenik! I tko ne nosi svoga križa i ne ide za mnom, ne može biti moj učenik!

Tko od vas, nakan graditi kulu, neće prije sjesti i proračunati troškove ima li čime dovršiti: da ga ne bi - pošto već postavi temelj, a ne mogne dovršiti - počeli ismijevati svi koji to vide: 'Ovaj čovjek počeo graditi, a ne može dovršiti!'

Ili koji kralj kad polazi da se zarati s drugim kraljem, neće prije sjesti i promisliti može li s deset tisuća presresti onoga koji

na nj dolazi s dvadeset tisuća? Ako ne može, dok je onaj još daleko, poslat će poslanstvo da zaište mir.

Tako dakle nijedan od vas koji se ne odrekne svega što posjeduje, ne može biti moj učenik.

Riječ Gospodnja

Današnje su evanđeoske riječi upravljene „mnoštvu“ koje putuje zajedno s Isusom prema Jeruzalemu, a govore o uvjetima koje je potrebno ispuniti ako se želi biti njegovim učenikom.

„Mržnja“ prema ocu i majci, ženi i djeci, braći i sestrama, ne potiče učenike da doista mrze svoje bližnje, jer bi se to protivilo sveukupnoj poruci evandjelja, nego podsjeća na Isusove riječi s početka njegova putovanja. Ondje je jasno da je riječ o izboru prioriteta pred kojim se nalazi svatko tko želi ići za Isusom. Vjernikovo putovanje za Isusom mora biti ispred svake obiteljske veze, no obiteljske veze nisu isključene iz toga putovanja.

„Mrziti“ svoj život znači biti spreman i odreći ga se poradi nasljedovanja Isusa, ali ne i odreći ga se bez razloga. U tom izboru pred kojim se svaki Isusov učenik nalazi, želi li ga slijediti, sastoji se njegov križ. To je preduvjet da bi čovjek mogao biti Isusovim učenikom.

Prispodoba koja govori o planiranju prije nego se započne građenje kule, kao i ona koja govori o planiranju prije nego se krene u rat, upozorava na potrebu promišljanja prije no što se krene za Isusom. Čovjek mora biti svjestan svojih odluka i posljedica svoga izbora. Prije no što se krene za Isusom valja prihvatiti da je on jedini razlog čovjekova djelovanja i življenja. Stoga je potrebno odreći se svega, biti spreman na gubitak i žrtvu, kako bi se moglo ići Isusovim putem. To je put prema Jeruzalemu, prema uznesenju, put proslave.

Krist i sve u njemu

Tko pažljivo sluša ove riječi, mora biti duboko pogođen! Pitanja izvire: treba li se sve to uzeti doslovno? Jesam li još uopće kršćanin? Nije li ovo evanđelje u odnosu prema stvarnosti besmisleno? Je li ono još uopće ljudsko, još Radosna vijest? Sve su to ljudski razumljive reakcije. No, evanđelje koje smo čuli, Isusove su riječi i ugrađene su u vjeru!

Sigurno, radi se i o uvjetima koji su potrebni da se postane Isusov učenik. On se mora osloboditi svih obiteljskih veza i svega što posjeduje. Svoje želje, planove i svoju ljudsku budućnost treba ostaviti, da bi ušao u sudbonosni životnu povezanost s Isusom. No, vrijedi li to samo za učenike, za one koji se, da tako kažem, profesionalno bave širenjem Radosne vijesti ili se Isusove riječi protežu na sve?

Ne živimo li zapravo prilično svjetovnim životom? Omeđeni smo čvrstim, prirodnim međama, određenim osobama u braku, u obitelji, u prijateljstvu, imamo određene posjede koji nas, jače ili slabije, drže u ovisnosti. Radimo u svijetu, brinemo se za njegov razvoj, tu smo se našli, kao da u tome leži naše spasenje i naš Bog i najednom dolazi Krist sa svojom porukom i kaže kako nas sve to ne spašava, da je On naša sadašnjost i budućnost!

Ne treba li se sve promijeniti, ako vjerujemo Njegovoj poruci? Prijašnja

vrijednosna mjerila padaju. Dotadašnje veze ne nestaju - ostaju brak, obitelj, prijatelji, posjed i posao u svijetu. No, sve to dobiva drugačiju vrijednost. Povlači se iza zareza, a ispred zareza dolazi krist kao najveća vrednota i mjerilo pomoću kojeg će se prosuđivati, raditi i živjeti. To je upravo Kristovo nasljedovanje, koji u svom životu ništa drugo nije radio, nego ispunjavao Božju volju. Nasljedovati Njega jest nasljedovanje u poslušnosti Njemu.

Ova je Kristova poruka tako važna da je On objašnjava s dvije usporedbe!

Ono što je novac za gradnju, to je odricanje za nasljedovanje Krista. Kao što je vojska bitna pretpostavka za vanjsku borbu, tako je i odricanje bitna pretpostavka za unutarnju borbu koju čovjek vodi u nasljedovanju Krista. Novac je veoma bitan za gradnju, a jednako i vojnici za rat. Moglo bi se pretpostaviti da i mi trebamo nešto pozitivno pridonijeti, ako želimo slijediti Krista. No, obje slike idu upravo u suprotnu stranu. Jer, kao što je u svijetu bitno posjedovanje, tako je u nasljedovanju Krista bitno neposjedovanje, nenavezanost i odricanje!

Od svakoga se kršćanina traži - bez obzira u kojem staležu živi, što radi i koliko posjeduje - da mu Krist bude najveća vrednota, da Kristov poziv ima uvijek mjesta u njegovu životu, to je stav oslušivanja i slušanja, kršćaninov zavjet poslušnosti!

Tko su mudri ljudi?

Kako otkriti da slijedimo u životu svoju volju, a ne Božju? Ponajprije po tome slušamo li njegovu riječ, potom slažu li nam se djela, bar u temelju, s Isusovim djelima, odnosimo li se prema ljudima slično kao on?

Tražimo li u molitvi samo da Bog uslišava naše želje i prohtjeve ili mu s pouzdanjem kažemo: *“Oče, neka bude volja tvoja!”*

Možda u nama postoji strah od toga da slijedimo Božji put. Mislimo: *“Što će biti s mojim malim zadovoljstvima, s mojim sićušnim planovima?”*

Bojim se, možda, da ću tako izgubiti neke ljude ili samo svoje male stvarčice koje su mi unišle pod kožu.

Što će Bog od mene zapravo tražiti?

Možda baš ono do čega mi je najviše stalo.

Ne boj se!

Bog još nikoga nije osiromašio.

I kad gubimo, gubimo da bismo bili slobodni, da bismo više dobili.

S Bogom se ne može izgubiti.

Fra Ante Grbeš

<https://www.deon.pl/>

Obraćenje – kršćanska revolucija

„Bez obraćenja nije moguće biti kršćanin. Crkvi također, kao cjelini, potrebno je stalno čišćenje i iznova mora ići putem pokore i obnove“

Walter Kasper

Obraćenje - jedina kršćanska revolucija

Obraćenje nezaobilazni ulaz, jedina vrata koja vode u prostor evanđelja odnosno Isusova kraljevstva. Ono je početna, startna crta kršćanskog načina postojanja, djelovanja i duhovnoga rasta. Ta istina proizlazi izravno iz naviještanja i životnog primjera Isusa Krista. Njegova prva propovijed koju su evanđelisti zabilježili je: „Ispunilo se vrijeme, približilo se kraljevstvo Božje. Obratite se i vjerujte evanđelju“ (Mk 1,15; Mt 4,17). On je došao zato „da pozove grešnike na obraćenje“ (Lk 5,32). I posljednji Isusov nalog apostolima, prije odlaska Ocu, bio je: „u njegovo će se ime propovijedati obraćenje i otpuštenje grijeha po svim narodima“ (Lk 24,47). Tom Isusovom navještaju-oporuci prethodio je njegov osobni primjer obraćenja kao prvi javni čin. Svrstao se u red s grješnicima koji su nakanili obratiti se i došao pred Ivana Krstitelja da ga krsti. To je start, ali to je i konačni, bezuvjetni izbor. Odrekao se grijeha, ušao u Očevu miljeničku i Očeva volja postala mu je vrhovno pravilo, mjerilo, putokaz života u svakoj prilici sve do križa. Kršćaninu je Isus Put – drugoga nema.

Ne prevodi se uzalud grčka riječ *metanoja* duševnom revolucijom. No za razliku onih svjetovnih (*francuska, niz komunističkih, narodna, seksualna...*) koje su usmjerene protiv nekoga i mijenjaju izvanjsko, Isusova revolucija je nutarnja i uperena protiv nas samih...Prst uperen olako u druge, postaje našom vlastitom presudom“ (Antun Badurina, Pred izazovom obraćenja, 33). Obraćenje je put kojim se mijenja sebe kao dio svijeta, pa zatim sav svijet, društvo u kojem se živi. Obratno nije moguće. Tko pažljivo razmatra povijest Crkve pronaći će snagu te preobrazbe, taj kvasac nenasilne promjene društvene paradigme, kako je u modi reći. Apostolska Crkva stvorila je nov soj ljudi, naviještanjem Isusa Krista i krštavnjem u njegovo ime, koji je, uz visoku cijenu višestoljetna mučeništva, preobrazio rimsko društvo.

Monaška Crkva, raširena po svim pokrajinama tada poznatog svijeta, uz cijenu čudesnog trapljenja, samoodricanja i žrtvovanja u nasljedovanju Krista privukla je kršćanstvu i pripitomila divlje barbare. Benediktinska Crkva stvorila je, molitvom, radom, prenošenjem znanja europsko

<https://www.novizivot.net>

kršćansko društvo, franjevačka ga obnovila u osvit novog svijeta... Kad je kršćansko jedinstvo razbijeno, Nakon Lutherove reforme, oslabila je obraćenička djelotvorna energija (prst je uperen u druge) odnosno djelovala je fragmentarno i ograničeno, a narasla su uvjerenja da se promjene društva mogu izvesti temeljito samo nasilno, zbacujući iz sedla vladajuće elite i preuzimajući uzde u svoje ruke, stvarajući „novoga čovjeka“, oslobođena od Boga, od Crkve i što je najtragičnije, od puta obraćenja tj. nutarnje promjene kao iskušana načina mijenjanja sebe i društva.

Počelo je razdoblje krvavih revolucija koje su u stvaranju „boljega svijeta“ žrtvovala milijune ljudskih života i ustalile uvjerenje da je kainovski bratoubilački model jedini način rješavanja društvenih nepravdi. Od francuske revolucije (1789.), pa oktobarske koja se njome nadahnjivala, nacističke, i čitavog niza epigonskih krvoprolića, pa do pada Berlinskog zida prošlo je 200 godina. „Revolucija 1989. zadala je smrtonosni udarac revoluciji iz 1789.. Okončala je dva stoljeća Francuske revolucije“ (Bronislav Geremek, povjesničar). Nenasilno rušenje totalitarnih komunističkih režima („Jedna ideja na vlasti, a sve druge u zatvor“- Tom-ski) posljedica je ne samo njihova truljenja i dotrajalosti, nego i narasle obraćeničke energije u Crkvi, plaćene cijenom mučeništva i progonstva, koja je kulminirala II. vatikanskim saborom kao obnovom Crkve i krikom slobode. Opća je ocjena da „sve što se događalo u Istočnoj

Europi, ne bi bilo moguće bez prisutnosti Pape i njegove uloge lidera na svjetskoj sceni“ (Gorbačov). A on, Ivan Pavao II., imao je viziju obraćeničke Crkve (sjetimo se samo njegovog Confiteora u ime Crkve i pisama o tisućljetnom jubileju) koja se „ne namjerava prilagoditi svijetu, ali ni pobjeći od njega niti ga demonizirati (A. Riccardi, Ivan Pavao II., Biografija). Kadgod i gdje se ostvaruje nešto od Kraljevstva Božjega u svijetu (bar u okružju svetaca), uvijek ćemo naći duboku obraćeničku ozbiljnost tj. samokritičku poniznost carinika (Lk 18,10). Crkva nema ni lakšeg ni alternativnog revolucionarnog puta.

Otajstvo obraćenja

Vanjski vid obraćenja, koji nam je poznat, označavaju: molitva, post (odricanje) i djela milosrđa. „Duša je naime molitve post, a život je posta milosrđe. To neka nitko ne dijeli jer se ne da odvojiti. Ako netko od to troje ima samo jedno ili ih ne bi istodobno imao, ništa nema... Što molitva traži, postiže post, dobiva milosrđe“ (Sv. Petar Krizolog, Časoslov II., 67). O tom trojstvu govori Isus (Mt 6,1-6; 16-18), ali pri tom naglašava, na primjeru farizeja koji tu obraćeničku praksu inače revno vrše, da ga čini nevrijednim samopromicanje – „da ljudi vide“. Moguće je zamisliti trapljenika, eremitu, čudesnog pokornika koji nadmoćno gleda druge jer nisu u stanju biti kao on, ali takvo oholo samopouzdanje siguran je znak neobraćenosti.

Potreban je stoga nutarnji vid obraćenja da bi se vanjski svidio Bogu, a to je preobrazba srca. „Razderite srca, a ne halje svoje“ (Joel 2,13). „Iznutra, iz srca čovječjega, izlaze zle namisli, bludništva, krađe, ubojstva... uznositost, bezumlje“ (Mt 11,29). Kako je to dobro shvaćao lucidni bludnik i ubojica David kad je molio: „Čisto srce stvori mi, Bože!“ (Ps. 50). „Bog je osjetljiv na srce, a ne na pamet“, govorio je Pascal. Tu se događaju bitne stvari. Ali ljudsko srce se teško mijenja, ono je „jedva popravljivo“ i zato početnoj volji i želji za obraćenjem i istodobnoj spoznaji o nesposobnosti mijenjanja svoga srca, ide ususret Božja milost. „Bog potiče obraćenje time što se približava čovjeku kao zaluta-loj ovci ili izgubljenoj drahmi (Lk 15,3-10), time što dopušta da ga se nađe kao blago na njivi ili kao skupocjeni biser (Mt 13,44). Ta-kvo se obraćenje događa u radosti, u kojoj obraćenik prodaje sve da bi primio (postao) novo biće“ (Lk 17,33) – (Biblijski leksikon, 33). Evo zašto je obraćenje otajstvo-misterij: Ono se zbiva daleko od ljudskih očiju, u skrovitosti srca, u susretu s Bogom i koliko ima obraćenika toliko ima osobnih priča o putovanju k cilju obraćenja, a to je Bog.

„Najednom su me zaskočile riječi psalmista koje godinama izgovaram a to su da je Bog sladak i ljubak. To je saznanje srca, ne pameti: On nije samo svemoguć, nedostupan, strašan..., on je drag. Mi doduše govorimo „dragi Bog“, ali ne doživljavamo tu dragost. A te riječi su

tepanje zaljubljena udvarača. Sada se otvara jedan novi prilaz Bogu-Ljubavi, a to je put mistike. Mnoge jednostavne i priproste duše, ne samo sveci, otkrile su Boga (sjećam se takvog radosnog svjedočanstva jedne patnice: otkrila sam Boga), iskusile su ranjenost Bogom i duboku zaljubljenost u Njega, micanje mrena s očiju srca. Nisu ga se mogle nasititi, nego se predati i trčati za mirisom Ljubavi kao Zaručnica u Pjesmi nad pjesmama. „Kao što košuta žudi za izvorvodom, tako duša moja čezne za tobom Bože...“ (Ps. 42,1). Nije li to i Augustinovo iskustvo: „Kasno sam te uzljubio, ljepoto tako stara i tako nova, kasno sam te uzljubio!“ (Iz Dnevnika eremite). Obraćenje je otkriće magnetskog pola Ljubavi, a korizma je vrijeme „masaže srca“ ne bi li oživjelo i otvorilo se utjecaju Božjem.

Crkva nam preporučuje posebno: „s većim žarom slušati Riječ Božju“ (SC, 109). U korizmi 2006. papa Benedikt XVI., opisao je tu preporuku ovako: „U životnim kušnjama i u svakoj napasti tajna pobjede nalazi se u osluškivanju Riječi istine i u odlučnom odbijanju laži i zla. To je pravi i središnji program korizmenog vremena – slušati Riječ istine; živjeti, govoriti, činiti istinu i odbaciti laž koja truže čovječanstvo i svima donosi zlo.“ Obraćenici i danas mogu mijenjati „lice zemlje“ i društva u kojemu žive. Mijenjajući sebe.

Mali vjeronaučni leksikon

Ljubav prema bližnjemu

Ljubav prema bližnjemu, u kršćanstvu, stav dobrohotnosti i poštovanja prema svakome ljudskom biću; ljudski je odraz božanske ljubavi prema čovjeku; treća bogoslovna krjepost, agapa. Dok je u Starom zavjetu ljubav prema bližnjemu shvaćena u prvom redu kao obveza prema sunarodnjaku, Novom zavjetu je proširuje na svako ljudsko biće, pa i na neprijatelje.

Ljubav prema Bogu

Ljubav prema Bogu, u kršćanstvu, aspekt treće bogoslovne krjeposti usmjerene na Boga kao vrhunsku vrijednost i vrhunsku brigu. Plod je božanske milosti i vlastite raspoloživosti; ljubav prema bližnjemu njezin je odraz u međuljudskim odnosima i ujedno njezina provjera. Temelji joj se nalaze u Starom zavjetu, a Novom zavjetu je produbljuje i proširuje.

Ljubomora

Ljubomora, bolan osjećaj praćen duševnim nemirom zbog straha da ljubljena osoba možda neće biti vjerna; u širem smislu, sličan osjećaj izazvan strahom da se ne izgubi nečija naklonost (čest osjećaj u male djece da ne izgube naklonost roditelja).

U stoicizmu ljubomora je jedna od brojnih strasti koje su prepreka duševnom miru i vedrini (ataraksija). Stoga mudrac njome ovladava kao i drugim afektima.

U Starom zavjetu govori se o Jahvinoj ljubomori zbog nevjernosti izabranog naroda. Tom antropomorfnom slikom označuje se isključivost Božjeg poziva i odabranja. U Novom zavjetu zbog negativnih konotacija riječi ljubomora više se ne govori o Božjoj ljubomori, već o neopozivosti Božjih nauma.

U modernoj psihologiji i psihoanalizi razlikuje se normalna ljubomora (razumno zasnovana) od patološke ljubomore, kojoj je izvor u neriješenim unutarnjim konfliktima i bolesnoj želji za posjedovanjem druge osobe.

Rođenje Marijino

8. rujna

Blagdan Rođenja Blažene Djevice Marije slavi se svake godine osmog rujna. Crkva slavi blagdane svetaca obično slavi na dan njihove smrti jer je to njihov "dies natalis", dan njihovog rođenja u nebu. Marija je, milošću Božjom, po bezgrešnom začeću rođena bez istočnoga grijeha i ona je prvorođena od otkupljenih. Njezino je rođenje izvor je velike radosti jer ona je "zora našega spasenja", kako je papa Pavao VI. napisao u dokumentu Marialis Cultus 1972. godine.

Sveto pismo nigdje ne spominje Marijino rođenje. Govor o njemu nalazimo se u apokrifima, prvenstveno Jakovljevom protoevanđelju, spisu nastalom najvjerojatnije prije kraja drugog stoljeća. U njemu se detaljno opisuje prikaz Marijina rođenja koji počinje u petom poglavlju. Zanimljivo je i da donosi detaljan razgovor između Marijine majke, svete Ane i babice.

Najstariji dokument koji spominje Blagdan rođenja Marijinog potječe iz šestog stoljeća. Općenito se vjeruje da je blagdan nastao u Jeruzalemu, budući da postoje dokazi iz petog stoljeća o crkvi posvećenoj Svetoj Ani, koja se nalazila sjeverno od Hrama u blizini ribnjaka Betesda. Sofronije, jeruzalemski patrijarh, 603. godine, govori da je sagrađena na mjestu Marijina rođenja. Nakon sabora u Efezu, 431. godine, počinje se sve više širiti pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji.

Vjeruje se da je dan 8. rujna izabran za slavlje Rođenja Marijina jer je 1. rujna u Carigradu počinjala nova građanska godina. Povjesničari vjeruju da je taj datum odabran jer je simbolično početak Božanskog djela spasenja koji treba obilježavati na početku nove godine.

Ranije se blagdan slavio se na različite datume u različitim mjestnim crkvama. Kada je svetkovina Bezgrešnog začeća (koja je kasnijeg podrijetla od Rođenja) proširena na cijelu Crkvu, Rođenje je malo-pomalo posvuda postalo stavljeno na 8. rujna: devet mjeseci nakon svetkovine Bezgrešnog začeća.

Pod utjecajem Istočne crkve, blagdan se, u sedmom stoljeću počeo slaviti u Rimu, odakle se postupno proširio na cijelu Zapadnu crkvu. Papa sv. Sergije I., (687. - 701.), odredio je da litanije i procesija budu dio liturgijskog slavlja ovog blagdana. Francuski benediktinac sveti Pashazije Radbert (790 - 860.) piše da se blagdan Marijina rođenja slavio u cijeloj univerzalnoj crkvi i postao svetkovina za Zapadnu crkvu. Od 13. stoljeća blagdan postaje svetkovina s velikom osminom kojoj je prethodilo bdijenje i post. Reformom pape svetog Pija X. osmina je svedena na jednostavnu, a u potpunosti je ukinuta reformom Pija XII. 1955. godine. U sadašnjem kalendaru Marijino rođenje slavi se kao blagdan, kao i, primjerice, Pohađenje Blažene Djevice Marije.

Glavna tema u liturgijskom slavlju ovog blagdana da je svijet bio u tami grijeha i da s Marijinim dolaskom dolazi svjetlo. To svjetlo koje se javlja kod Marijinog rođenja najavljuje dolazak Krista, svjetla svijeta. Njezino rođenje je početak boljeg svijeta. Antifona za Zaharijin hvalospjev u jutarnjoj

molitvi Božanskog časoslova te osjećaje izražava na sljedeći način: "Tvoje rođenje, Djevice Majko Božja naviješta radost cijelom svijetu, jer iz tebe je izašlo Sunce pravde, Krist Bog naš; On nas oslobodi od vjekovnog prokletstva i ispuni nas svetošću; uništio je smrt i dao nam život vječni."

Drugo čitanje Službe čitanja Božanskog časoslova je iz jedne od četiri propovijedi svetoga Andrija s Krete (660.-740.) o Marijinu rođenju. I on je koristio sliku svjetla: "...Ovaj blistavi i očiti Božji dolazak ljudima trebao je radosni uvod da nam predstavi veliki dar spasenja... Tama popušta pred dolaskom svjetlosti."

U cijelom liturgijskom slavlju pojavljuje se i tema radosti. Ulazna antifona na misi kaže: "Radosna srca slavimo rođenje Djevice Marije, od koje se rodilo Sunce pravde, Krist, Gospodin naš." Upravo s ovim dvjema temama, približavanjem svjetla i radosti, vjernici osjećaju veliku radost na ovaj lijepi blagdan Marijina rođendana.

Svetopisamska misna čitanja imaju jasno kristološko-spasenjsko usmjerenje kao pozadinu za razmatranje Marijina lika.

NAŠI POKOJNI

BRUNO BOLANČA,

PU primorsko - goranska, Gospić, 4. rujna 1993.

VINKO BARTULOVIĆ,

PU vukovarsko - srijemska, Vukovar, 4. rujna 1991.

DUŠKO KOŠOROG,

PU virovitičko - podravska, Četekovci, 4. rujna 1991.

JOSIP POTOČNIK,

PU virovitičko - podravska, Četekovci, 4. rujna 1991.

IVICA ANTONČIĆ,

PU primorsko - goranska, Gospić, 4. rujna 1993.

ANTUN MARTINOVIĆ,

PU brodsko - posavska, Trnava – Mašička Šagovina, 5. rujna 1991.

BRANKO ROČEK,

PU požeško - slavonska, Pakrac, 5. rujna 1991.

ŽELJKO ŠLAT,

PU sisačko - moslavačka, 5. rujna 1991.

VLADIMIR PIEROBON,

PU zagrebačka, , 5. rujna 1991.

DARKO ČORAK,

PU sisačko - moslavačka, Petrinja, 6. rujna 1991.

NIKOLA JELINIĆ,

PU koprivničko - križevačka, Viduševac, 6. rujna 1991.

ŽELJKO NIKIĆ,

PU sisačko - moslavačka, Rajići, 7. rujna 1991.

- ADEMI DENAC,**
PU zagrebačka, Hrvatska Kostajnica, 8. rujna 1991.
- MLADEN BIŠĆAN,**
PU sisačko - moslavačka, Hrv. Kostajnica, 8. rujna 1991.
- MATO ČANČAR,**
PU primorsko - goranska, Kusionje, 8. rujna 1991.
- ŽELJKO VREBAC,**
MUP, Pakrac, 8. rujna 1991.
- ANTON ZEFI,**
PU istarska, Hrvatska Kostajnica, 8. rujna 1991.
- MILAN NOŽINIĆ,**
PU sisačko - moslavačka, Hrv. Kostajnica, 9. rujna 1991.
- MILAN MAJETIĆ,**
PU ličko - senjska, Divoselo, 9. rujna 1993.
- DRAGAN BRDAR,**
PU primorsko - goranska, Topusko, 10. rujna 1991.
- MARIJAN MATEKOVIĆ,**
PU sisačko - moslavačka, Kostajnički Majur, 10. rujna 1991.
- MILAN FRKOVIĆ,**
PU ličko - senjska, Gospić, 10. rujna 1991.
- ŠIMO BOŠNJAKOVIĆ,**
PU brodsko - posavska, Čovac, 11. rujna 1991.
- DAMIR KLASNIĆ,**
MUP, Zagreb, 11. rujna 1992.

POČIVALI U MIRU

Nasljedovati Krista

U Centru za beskućnike, neki alkoholičar i, po mišljenju mnogih, nepopravljivi pijanac, ganut dobrotom volontera iz Centra, potpuno se promjenio. Postao je najljubazniji čovjek kojega su suradnici i posjetitelji ove ustanove ikad upoznali.

Ivan, tako se zvao, je dan i noć neumorno radio i ne bijaše posla koji ne bi ponizno prihvatio i zdušno obavio. Očistio je sobu u kojoj je nekom pijancu pozlilo i oprao prljavi zahod. Sve što bi ga zamolili činio je s osmjehom na licu i nehinjenom zahvalnošću što je dobio mogućnost da čini dobro.

Na njegovu su pomoć mogli računati djelatnici hrane kad je trebalo podvoriti nemoćne, kao i djelatnici zaduženi za spremanje ležajeva, jer je bio pri ruci svima kojima je pomoć bila potrebna.

Jedne je večeri kapelan Centra mnoštvu okupljenu u dvorani propovijedao naglašavajući potrebu molitve za obraćenjem i korjenitom promjenom života. Neki je čovjek iznenada došao pred oltar iz dna dvorane, bacio se na koljena i počeo vikati:

“Bože, Bože moj, učini da i ja postanem kao Ivan! Daj da budem kao Ivan!”

Kapelan ga pridiže i reče:

“Sinko dragi, zar ne bi bilo bolje da moliš da budeš kao Isus?”

Čovjek začuđeno pogleda kapelana i upita:

“Zar je Isus bio kao naš Ivan?”

Kad bi te netko upitao: “Kako izgleda kršćanin?”, jedini bi prihvatljiv odgovor bio: ”pogledaj mene!”